

Środa, 23 maja 2007 r.

P6_TA(2007)0203

Pomoc UE na rzecz handlu

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu (2006/2236(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie posiedzenia Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Katarze⁽¹⁾, z dnia 3 września 2002 r. w sprawie handlu i rozwoju dla zlikwidowania ubóstwa⁽²⁾, z dnia 30 stycznia 2003 r. w sprawie głodu na świecie i eliminowania barier w handlu z najbiedniejszymi krajami⁽³⁾, z dnia 15 maja 2003 r. w sprawie zwiększania potencjału w krajach rozwijających się⁽⁴⁾, z dnia 4 września 2003 r. w sprawie komunikatu Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego w sprawie handlu i rozwoju — pomoc krajom rozwijającym się w czerpaniu korzyści z handlu⁽⁵⁾, z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej WTO w Cancún⁽⁶⁾, z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie działań zwalczających głód i ubóstwo⁽⁷⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji Programu Rozwoju z Ad-Dauha po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r.⁽⁸⁾, z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie światowego apelu o działania na rzecz walki z ubóstwem⁽⁹⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej WTO w Hongkongu⁽¹⁰⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauha po Konferencji Ministerialnej WTO w Hongkongu⁽¹¹⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem⁽¹²⁾, z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju⁽¹³⁾ i z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących agendy rozwoju z Ad-Dauha (DDA)⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając komunikaty Komisji, „Przyspieszenie postępów w realizacji Milenijnych Celów Rozwoju — Wkład Unii Europejskiej” (COM(2005)0132); „Przyspieszenie tempa realizacji Milenijnych Celów Rozwoju — finansowanie rozwoju i efektywność pomocy” (COM(2005)0133); „Spójność polityki na rzecz rozwoju — Przyspieszanie postępu w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju” (COM(2005)0134); „Finansowanie na rzecz rozwoju i skuteczności pomocy — Wyzwania w zakresie intensyfikacji pomocy UE 2006-2010” (COM(2006)0085) oraz „Udzielanie pomocy przez UE — więcej, lepiej i szybciej” (COM(2006)0087),
- uwzględniając wspólną deklarację Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwoju Unii Europejskiej „Konsensus europejski”⁽¹⁵⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 12 grudnia 2005 r. i 16-17 października 2006 r.,
- uwzględniając deklarację ministerialną z Ad-Dauhy⁽¹⁶⁾ z Czwartej Konferencji Ministerialnej WTO, przyjętą dnia 14 listopada 2001 r.,
- uwzględniając deklarację ministerialną z Szóstej Konferencji Ministerialnej WTO, przyjętą dnia 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu⁽¹⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 177 E z 25.7.2002, str. 290.

⁽²⁾ Dz.U. C 272 E z 13.11.2003, str. 277.

⁽³⁾ Dz.U. C 39 E z 13.2.2004, str. 79.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 67 E z 17.3.2004, str. 255.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, str. 435.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, str. 393.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 304 E z 1.12.2005, str. 383.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, str. 397.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, str. 397.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, str. 126.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 155.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, str. 261.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0320.

⁽¹⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2006)0350.

⁽¹⁵⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, str. 1.

⁽¹⁶⁾ WT/MIN(01)/DEC/1.

⁽¹⁷⁾ WT/MIN(05)/DEC.

Środa, 23 maja 2007 r.

- uwzględniając Deklarację Milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.⁽¹⁾, określającą milenijne cele rozwoju jako ustanowione wspólnie przez społeczność międzynarodową kryteria eliminacji ubóstwa,
 - uwzględniając „Milenijne cele rozwoju — sprawozdanie za 2005 r.” Organizacji Narodów Zjednoczonych,
 - uwzględniając sprawozdanie zespołu zadaniowego ds. projektu milenijnego ONZ,
 - uwzględniając komunikat wydany dnia 8 lipca 2005 r. przez grupę G8 w Gleneagles,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0088/2007),
- A. mając na uwadze, że zrównoważony oparty na zasadach wielostronny system handlowy ma kluczowe znaczenie dla zdolności krajów rozwijających się do uczestniczenia w handlu międzynarodowym i czerpania z niego korzyści,
- B. mając na uwadze, że pomimo rozwoju w ostatnich latach dwustronnych bezcłowych i bezkontyngentowych systemów dostępu produktów do rynku, (z czego największym tego typu systemem jest wspólnotowa inicjatywa „Wszystko oprócz broni”), przez ostatnie 40 lat udział krajów najsłabiej rozwiniętych w światowym handlu zmniejszył się z 1,9 % do niespełna 1 %,
- C. mając na uwadze, że wzrost gospodarczy i włączenie krajów rozwijających się do światowej gospodarki stanowi główny warunek dla osiągnięcia celu, jakim jest likwidacja ubóstwa w kontekście zrównoważonego rozwoju i kontynuowania milenijnych celów rozwoju,
- D. mając na uwadze, że pokój oraz wspólne i powszechne wartości poszanowania i promowania praw człowieka, podstawowych wolności, dobrego zarządzania, demokratyzacji i praworządności mają kluczowe znaczenie dla krajów rozwijających się zarówno w celu zmniejszenia ubóstwa, jak i odniesienia korzyści czerpanych z większych możliwości handlowych,
- E. mając na uwadze, że jak zaznaczono w „Europejskim konsensusie w sprawie rozwoju”, Wspólnota, w oparciu o własne doświadczenia i wyłączną władzę w zakresie handlu, ma przewagę komparatywną w udzielaniu wsparcia krajom partnerskim celem włączenia handlu w krajowe strategie rozwoju oraz we wspieraniu współpracy regionalnej,
- F. mając na uwadze, że w deklaracji Szóstej. Konferencji Ministerialnej WTO w Hong Kongu stwierdza się, że „Pomoc na rzecz handlu powinna mieć na celu pomoc krajom rozwijającym się, w szczególności krajom najsłabiej rozwiniętym, w budowaniu możliwości podaży i infrastruktury związanej z handlem, których potrzebują do wdrażania i korzystania z porozumień WTO oraz ogólnie do rozwoju handlu”,
- G. mając na uwadze, że globalizacja jest trwającym procesem, którego nie można zatrzymać i który niesie ze sobą możliwości i wyzwania, ale także ryzyko marginalizacji krajów w szczególności krajów najuboższych, jak również marginalizacji najbardziej narażonych grup w tych krajach, zwłaszcza, tam gdzie różnica w dochodach w tych krajach i pomiędzy nimi pozostaje spora i gdzie coraz więcej osób żyje w ubóstwie,

Uzasadnienie pomocy na rzecz handlu i jej trzy fundamenty: lepszy dostęp do rynku, rozsądna polityka wewnętrzna oraz większa i skuteczniejsza pomoc na rzecz handlu

1. podkreśla, że otwarcie handlu jest jednym z najbardziej skutecznych czynników napędzających wzrost gospodarczy — co jest niezbędne dla zmniejszenia ubóstwa i promowania wzrostu gospodarczego i zatrudnienia uwzględniającego najuboższych — jak również znaczącym katalizatorem dla zrównoważonego rozwoju na świecie;
2. kładzie jednak nacisk na fakt, że samo otwarcie handlu jest niewystarczającym warunkiem dla wykorzystania handlu dla rozwoju i zmniejszania ubóstwa, co stanowi złożony i wielowymiarowy problem, dla którego nie istnieją proste rozwiązania;

⁽¹⁾ A/RES/55/2.

Środa, 23 maja 2007 r.

3. podkreśla, że w wielu krajach rozwijających się „kryjące się za granicami” polityki wewnętrzne i pozostawiający wiele do życzenia klimat gospodarczo-inwestycyjny stanowią potężne utrudnienia dla zdolności czerpania korzyści z większych możliwości oferowanych przez handel; zauważa w związku z tym, że wzrost gospodarczy i handel nie mogą doprowadzić do zmniejszenia ubóstwa bez towarzyszących im polityk wewnętrznych obejmujących redystrybucję i politykę socjalną i rzeczywistego zwiększenia zdolności do dobrego zarządzania;
4. uważa, że bez postępów w zarządzaniu wszelkie inne reformy mogą mieć jedynie ograniczony wpływ; podkreśla, że podstawą rozwoju są państwa skuteczne czyli te, które potrafią promować i chronić prawa człowieka i świadczyć usługi swoim obywatelom oraz zapewnić klimat korzystny dla przedsiębiorczości i wzrostu; uważa, że o ile poprawa w zarządzaniu wraz z demokracją należą przede wszystkim do obowiązków danego kraju, pomoc na rzecz handlu może być wykorzystana zarówno do wsparcia dobrego zarządzania jak i do niedopuszczenia do jego podważania poprzez wspieranie kompleksowych krajowych strategii na rzecz budowania zdolności i zwiększania uczestnictwa oraz wzmocnienia instytucji zwiększających przejrzystość i odpowiedzialność;
5. uważa, że odpowiedzialność jest obustronna oraz że zasady trwałości ekologicznej, ochrony praw społecznych i praw człowieka oraz dobre zarządzanie mają jednakowe zastosowanie zarówno do krajów rozwiniętych, jak i rozwijających się i muszą w związku z tym być włączane do podejścia UE do pomocy na rzecz handlu;
6. stwierdza, że aby kraje rozwijające się zrealizowały swój potencjał w dziedzinie liberalizacji handlu, uważnie przeprowadzone otwarcie ich rynków musi być uzupełnione zarówno gruntownymi reformami polityki wewnętrznej, jak i sprawiedliwym międzynarodowym systemem handlowym obejmującym znaczne zwiększenie pomocy na rzecz handlu i większą jej skuteczność;
7. podkreśla, że pomoc na rzecz handlu nie stanowi panaceum, ale jest rzeczywiście konieczna zarówno dla czerpania potencjalnych korzyści z handlu międzynarodowego, jak i zmniejszenia ewentualnych kosztów; uważa, że, aby pomoc na rzecz handlu można uznać za sukces, producenci i handlowcy w krajach otrzymujących pomoc muszą doświadczyć bezpośrednich korzyści gospodarczych;
8. zauważa, że handel oraz zdolność produkcyjna były w pewnym stopniu zaniedbane w programach pomocowych przez ostatnie 10-15 lat na korzyść podkreślenia podstawowych wysiłków bezpośrednio ukierunkowanych na zmniejszenie ubóstwa, które nie zawsze są najbardziej skutecznym środkiem do osiągnięcia znaczącego zmniejszenia ubóstwa w perspektywie długoterminowej; wyraża w związku z tym przekonanie, że inicjatywy związane z pomocą na rzecz handlu oferują wyjątkową możliwość pracy ponad wzajemnym brakiem zaufania pomiędzy pomocą i handlem; uważa w związku z tym, że celem przywrócenia równowagi i znalezienia zrównoważonych wzorców produkcji w perspektywie długoterminowej, które mogą przyczynić się do zmniejszenia ubóstwa, konieczne jest zwrócenie szczególnej uwagi na włączenie handlu w strategię rozwoju;
9. zauważa, że rozwój nie dotyczy jedynie rozwoju gospodarczego, ale również rozwoju w dziedzinach takich jak: zdrowie, edukacja, prawa człowieka, ochrona środowiska i wolność polityczna; uważa jednakże, że te ostatnie nie mogą być zapewnione przy braku rozwoju gospodarczego, który generuje konieczne środki;
10. z zadowoleniem przyjmuje, że pomoc na rzecz handlu może być instrumentem rozwoju zdolności państw rozwijających się do rozpoczęcia procesu integracji gospodarczej południe-południe, którego jak dotąd brakowało;
11. wzywa UE do wypełnienia zobowiązań podjętych wobec krajów najsłabiej rozwiniętych podczas rundy z Ad-Dauha poprzez zaprogramowanie „pakietu rozwoju” oraz zniesienie do 2013 r. rolnych subsydiów wywozowych; podkreśla, że UE musi wezwać innych członków Światowej Organizacji Handlu także do wypełnienia ich zobowiązań wobec krajów najsłabiej rozwiniętych;

Wspólna strategia europejska w sprawie pomocy na rzecz handlu w 2007 roku

12. z zadowoleniem przyjmuje i gorąco wspiera odzwierciedlony w konkluzjach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych UE, która odbyła się w dniach 16 i 17 października 2006 r. wyłaniający się konsensus, zgodnie z którym większa i bardziej skuteczna pomoc na rzecz handlu jest konieczna w celu umożliwienia wszystkim krajom rozwijającym się, a w szczególności krajom najsłabiej rozwiniętym, lepszego włączenia się do wielostronnego, opartego na zasadach systemu handlowego oraz do bardziej skutecznego wykorzystywania handlu w promowaniu nadrzędnego celu wyeliminowania ubóstwa w kontekście zrównoważonego rozwoju;
13. uważa za sprawę najwyższej wagi odpowiednie włączenie Parlamentu, za przykładem „Europejskiego konsensusu w sprawie rozwoju”, w przygotowanie i przyjęcie wspólnej strategii europejskiej w sprawie pomocy na rzecz handlu w 2007 roku;

Środa, 23 maja 2007 r.

14. zauważa, że Wspólna strategia europejska w sprawie pomocy na rzecz handlu w 2007 roku powinna: po pierwsze ustanowić ogólne zasady dla pomocy UE na rzecz handlu; po drugie ustalić program pracy ze szczegółowymi zaleceniami dla UE w celu osiągnięcia i ostatecznie podwyższenia celu 2 miliardów EUR dla wsparcia dla handlu do 2010 r. i dostarczania skuteczniejszej pomocy na rzecz handlu; po trzecie ustalić zasady dla koordynacji i rzeczywistego wdrażania na różnych poziomach pomocy na rzecz handlu zgodnie z zaleceniami grupy zadaniowej WTO oraz, wreszcie, określić mechanizmy zwiększania przejrzystości, monitorowania i kontroli;

Zakres i definicja pomocy na rzecz handlu

15. zauważa, że jedna z najbardziej konfliktowych kwestii związanych z pomocą na rzecz handlu odnosi się do samej definicji pojęcia, ponieważ termin ten jest używany do określenia niezwykle szerokiej gamy środków pomocy związanych z handlem świadczonych krajom rozwijającym się;

16. przypomina, że jak zostało zdefiniowane przez OECD oraz jej Komitet Pomocy Rozwojowej (DAC) i zaznaczone w agendzie rozwoju z Ad-Dauha w zakresie budowania zdolności handlowych (TCBDB), pomoc związana z handlem obejmuje tradycyjnie dwie podstawowe kategorie: „politykę handlową i prawodawstwo” oraz „rozwój handlu”, z czego ten ostatni jest interpretowany jako obejmujący pomoc dla sektora prywatnego oraz w mniejszym stopniu ograniczenia w zakresie podaży, jak również pewną pomoc dostosowawczą;

17. podkreśla jednak, że grupa zadaniowa WTO ds. pomocy na rzecz handlu dodała trzy kolejne kategorie do dwóch już istniejących: dostosowanie handlowe, infrastruktura handlowa oraz zdolność produkcyjna;

18. zauważa, że ponieważ te trzy kategorie pomocy na rzecz handlu pokrywają się częściowo z dwiema istniejącymi (przez co mogą być nierozróżnialne od ogólnej współpracy na rzecz rozwoju) nie mogą stanowić części ilościowych celów i zobowiązań ze strony Komisji i podejmowanych przez państwa członkowskie, dopóki nie istnieje międzynarodowy konsensus co do ich definicji, bowiem ten „szerszy” obszar pomocy na rzecz handlu mógłby być źródłem niejasnych sprawozdań i podwójnego naliczania;

19. wyraża jednak przekonanie, że dodatkowe trzy kategorie zaproponowane w szerokiej i ambitnej definicji grupy zadaniowej WTO ds. pomocy na rzecz handlu są przydatne dla odzwierciedlenia szerokich potrzeb handlowych krajów rozwijających się i dlatego powinny być wykorzystywane w krajowych strategiach rozwoju i eliminowania ubóstwa w celu promowania rzeczywistego objęcia wszystkich odpowiednich priorytetów związanych z handlem; uważa, że głównym wyzwaniem i szansą jest obecnie rozwój spójnego zestawu narzędzi działających razem w celu ukierunkowania wsparcia pomagającego krajom rozwijającym się zaangażować się w bardziej korzystny handel i promowanie tym samym wzrostu gospodarczego i zmniejszenia ubóstwa oraz napędzanie rozwoju;

20. zaleca utworzenie całościowego procesu na szczeblu krajowym ze wsparciem odpowiedniej struktury instytucjonalnej skupiającej agencje wewnętrzne, właściwe ministerstwa, w tym ministerstwa handlu (które tradycyjnie miały jedynie ograniczony wpływ na rozwój polityki), parlamentarzystów, związki zawodowe, organizacje pozarządowe, darczyńców i sektor prywatny, proces taki stanowiłby punkt wyjściowy dla określenia rzeczywistych potrzeb i priorytetów pomocy na rzecz handlu oraz służyłaby wymianie informacji i dialogowi politycznemu;

21. zauważa, że inicjatywy pomocy na rzecz handlu powinny poświęcać więcej uwagi kluczowym wydarzeniom w sektorze prywatnym, w szczególności MŚP, związkom zawodowym i społeczeństwu obywatelskiemu, zarówno przy identyfikacji potrzeb, jak i przy wdrażaniu pomocy tak, aby umożliwić pomocy na rzecz handlu ułatwienie tworzenia i rozwoju przedsiębiorstw oraz skuteczne tworzenie godnych miejsc pracy; w tym kontekście podkreśla potrzebę przeznaczenia części finansowania pomocy na rzecz handlu na sprawiedliwy handel, zgodnie z ust. 19 swojej ww. rezolucji w sprawie sprawiedliwego handlu i rozwoju;

Poza zakresem, w ramach istoty problemu: znaczenie szerszego programu pomocy na rzecz handlu

22. podkreśla, że niezależnie od podania precyzyjnej definicji pomocy na rzecz handlu, UE musi znacząco rozszerzyć program pomocy na rzecz handlu;

Środa, 23 maja 2007 r.

Dostosowanie handlowe

23. zauważa, że chociaż dostosowanie handlowe nie jest wyraźnie zawarte w wyżej wspomnianych deklaracjach konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu, to powinno zostać dodane jako ważny element szerszego programu pomocy na rzecz handlu; przypomina w związku z tym, że Zespół ds. Projektu Mile-nijnego ONZ w sprawie handlu zaproponował tymczasowy „fundusz pomocy na rzecz handlu”, podczas gdy Komisarz UE ds. handlu zaproponował (w dniu 4 lutego 2005 r.) ustanowienie specjalnego funduszu dostosowawczego do rynków, aby „pomóc biednym krajom w bardziej skutecznym prowadzeniu handlu oraz zmniejszyć społeczne koszty dostosowania”;
24. zauważa, że koszty dostosowania handlowego obejmują szeroki zakres kwestii, przy czym głównie, po pierwsze, koszty ograniczania preferencji, które dotyczą zwłaszcza krajów zależnych od eksportu tekstyliów i produktów rolnych; po drugie utratę dochodów związanych z cłami oraz po trzecie koszty wynikające z podwyżek cen żywności, które prawdopodobnie dotkną kraje importerów żywności netto, a najbardziej ucierpią na tym najbardziej potrzebujące grupy ludności;
25. podkreśla, że dodatkowe koszty doprowadzenia do zgodności z wymogami dotyczącymi standardów produktów, w tym środkami sanitarnymi i fitosanitarnymi, oraz koszty wdrożenia porozumień WTO, takich jak TRIMS (Porozumienie w sprawie środków dotyczących inwestycji związanych z handlem), TRIPs (Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej) oraz Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS), które wymagają wyrafinowanych zmian polityki i prawodawstwa, są często uznawane za koszty dostosowawcze, ale podkreśla również, że pokrywają się one z kategorią pomocy na rzecz handlu „polityka i przepisy handlowe”; zauważa, że koszty związane z czynnikami produkcji, takimi jak zdolność do zarządzania krótkoterminowym bezrobociem i przekwalifikowaniem są również uznawane przez niektórych ekspertów za koszty dostosowawcze związane z handlem;
26. zauważa, że wsparcie dla bilansu płatniczego jest ogólnym narzędziem polityki rozwoju, które może i powinno być używane odnośnie do kosztów dostosowawczych;
27. podkreśla, że koszty dostosowawcze są szczególnie ważne w kontekście europejskich porozumień o partnerstwie gospodarczym (EPA);
28. zdaje sobie sprawę z rosnących obaw w krajach Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z powodu metod dostarczania, skuteczności i jakości udzielanego przez Wspólnotę Europejską wsparcia dla pomocy na rzecz handlu do wspierania programów dostosowania gospodarczego;
29. podkreśla, że nie należy pojmować dostosowania handlowego jako zwyczajnej rekompensaty za ograniczanie preferencji czy szerszych skutków liberalizacji, ale jako mechanizm ułatwiający trudne przejście do bardziej liberalnego klimatu;
30. wyraża przekonanie, że pomoc przy dostosowaniu do wstrząsów handlowych jest niezbędna dla ułatwienia akceptacji handlu cechującego się większą swobodą, ponieważ przy braku jakiegokolwiek pomocy przy dostosowaniu i sieci zabezpieczeń społecznych, liberalizacja spotka się z oporem, bądź zostanie skierowana w odwrotnym kierunku niż powinna; uważa, że zdolność UE do finansowania i wdrożenia pomocy na rzecz handlu w tym zakresie będzie wymagać o wiele większego zrozumienia procesów dostosowawczych, przez które przechodzą pracownicy, firmy i rządy wskutek doświadczenia liberalizacji handlu w krajach rozwijających się;
31. zauważa, że mechanizm integracji handlowej (MIH) Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MFW) opracowany w 2004 roku, aby pomóc krajom doświadczającym trudności związanych z bilansem płatniczym w radzeniu sobie ze skutkami liberalizacji handlu, podlega zwykłym uwarunkowaniom polityki, warunkom pożyczania MFW, może zatem być nieodpowiedni dla krajów, które już są wysoko zadłużone i/lub nie życzą sobie programu MFW; z zaniepokojeniem zauważa, że jest to jedyny dostępny specjalny mechanizm wielostronny do dostosowań związanych z handlem oraz że jak dotąd zastosowały go jedynie trzy kraje: Bangladesz, Republika Dominikańska i Republika Madagaskaru;
32. zaleca by Komisja i państwa członkowskie, przy braku nowych wielostronnych mechanizmów w celu uwzględnienia kosztów dostosowania handlowego: po pierwsze zbadały zakres, wydajność i skuteczność obecnego wsparcia, szczególnie przeprowadzając ocenę ilościową — zarówno opisową jak i analityczną — wpływu tego wsparcia; zaleca aby Komisja zastosowała spójną metodologię, aby ocenić, jak poszczególne projekty wsparły handel i rozwój gospodarczy, aby wspomóc dostosowanie handlowe i ponadto opracować, w ramach wspólnej europejskiej strategii w sprawie pomocy na rzecz handlu w 2007 r., szczegółowe zalecenia w tym zakresie; po drugie promowały nowy MIH proponowany przez międzynarodowe instytucje

Środa, 23 maja 2007 r.

finansowe, ambitniejszy zarówno jeżeli chodzi o finansowanie, jak i mogący być stosowany na szerszą skalę, a także po trzecie rozwijały, w ramach swych programów krajowych i regionalnych, konkretne inicjatywy w dziedzinie kosztów dostosowania, szczególnie takich jak np. ograniczanie preferencji, które muszą zostać ustalone głównie pomiędzy beneficjentami i przyznającymi preferencje, jak również tych, które nie są odpowiednio uwzględnione przez mechanizm integracji handlowej MFW;

33. wzywa Komisję do jednoznacznego ustalenia linii budżetowych, które mogłyby być wykorzystane na pomoc związaną z dostosowaniem do rynków oraz do przeprowadzenia w związku z tym oceny ewentualnych niedociągnięć bieżącej struktury budżetu UE;

34. podkreśla znaczenie świadczenia pomocy w zakresie infrastruktury jako ważnego czynnika konsolidującego rynki krajowe i regionalne i stymulującego wzrost będący wynikiem wywozu;

Infrastruktura

35. wzywa Komisję, państwa członkowskie i Europejski Bank Inwestycyjny (EBI) do przedstawienia jasnego przeglądu obecnej pomocy i planowanych inicjatyw, zawierających wyraźną część dotyczącą infrastruktury handlowej; w związku z tym proponuje bardziej ambitną interwencję odnośnie części przypadającej EBI w ramach planu wieloletniego w celu finansowania infrastruktur w sektorach takich jak drogi, kolej, technologie informacyjne i komunikacyjne, lotniska i porty morskie;

36. nalega, by Komisja przedstawiła szczegółowe propozycje dotyczące sposobu uwzględnienia zaleceń przedstawionych przez WTO ds. pomocy na rzecz handlu w dziedzinach, które mogą wykraczać poza ściśle określony zakres pomocy UE na rzecz handlu, w szczególności: wspierania zdolności produkcyjnych, infrastruktury handlowej i wyzwań w zakresie dostosowania wynikających z liberalizacji handlu;

Inne kwestie

Integracja regionalna i handel południe-południe

37. wyraża przekonanie, że regionalne porozumienia handlowe pomiędzy krajami rozwijającymi się lub krajami rozwiniętymi i rozwijającymi się są skutecznym środkiem zapewniającym udział w światowej gospodarce krajów rozwijających się;

38. uznaje znaczącą wartość inicjatyw południe-południe, które w oparciu o wspólne doświadczenia rozpowszechniają najlepsze praktyki wśród ułatwień handlowych oraz oczekuje, że we wspólnej strategii europejskiej w zakresie pomocy na rzecz handlu na 2007 r. zostaną zaproponowane szczegółowe kroki do wsparcia takich inicjatyw;

39. podkreśla, że integracja regionalna i integracja południe-południe są potencjalnie silnym narzędziem pobudzającym rozwój handlu, ponieważ mogą one zwiększyć wydajność i konkurencyjność, umożliwić oszczędności skali, stworzyć atrakcyjne otoczenie dla zagranicznych inwestycji bezpośrednich, zapewnić większą siłę negocjacji, jak również przyczynić się do umocnienia pokoju i bezpieczeństwa;

40. zauważa, że potrzeby w zakresie regionalnej lub transgranicznej pomocy na rzecz handlu są często nieskutecznie poruszane w praktykach opartych o planowanie krajowe; w związku z tym wzywa Komisję, państwa członkowskie i międzynarodowe instytucje finansowe do zaproponowania konkretnych zaleceń na rzecz poprawy istniejących mechanizmów w zakresie potrzeb regionalnej i transgranicznej pomocy na rzecz handlu, w tym mechanizmów konkretnie związanych z integracją regionalną;

Rolnictwo

41. zauważa, że rolnictwo nadal pozostaje podstawowym źródłem dochodów i zatrudnienia w większości krajów rozwijających się i dlatego podkreśla rolę pomocy na rzecz handlu we wspieraniu krajów rozwijających się w podejmowaniu wyzwań stawianych przez sektor rolniczy, w szczególności wyzwań odnośnie do towarów takich jak cukier, banany i bawełna;

Środa, 23 maja 2007 r.

Usługi

42. uważa, że do chwili obecnej UE przeznaczyła stosunkowo bardzo niewiele pomocy związanej z handlem na sferę usług, co jest niespójne ze znaczeniem usług w handlu światowym; w związku z tym podkreśla, że nakierowanie funduszy oficjalnej pomocy rozwojowej i pomocy na rzecz handlu na obszar usług jest niezbędne dla zwiększenia potencjału krajów rozwijających się oraz uregulowania ich sektora usług oraz usług eksportowych, jak również dla spełnienia właściwych ograniczeń regulacyjnych i innych barier związanych z usługami w krajach OECD; podkreśla również konieczność zapewnienia krajom rozwijającym się funduszy oraz wiedzy prawnej i technicznej, aby umożliwić im obronę ich interesów gospodarczych na szczeblu międzynarodowym;

Praca i normy w zakresie ochrony środowiska

43. podkreśla, że specyficzna pomoc związana z wprowadzaniem przepisów w celu uzyskania rzeczywistej zgodności z podstawowymi normami pracy określonymi w konwencjach Międzynarodowej Organizacji Pracy, jak również odpowiednie i skuteczne przepisy w zakresie ochrony środowiska, są konieczną częścią składową programu pomocy na rzecz handlu;

Promowanie sprawiedliwego handlu

44. wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na inicjatywy, które najlepiej promują zmniejszanie ubóstwa i zrównoważony rozwój, w tym projekty związane ze sprawiedliwym handlem i inicjatywy ułatwiające uczestnictwo kobiet w świecie pracy;

45. podkreśla, że w kontekście budowania zdolności produkcyjnych pomoc na rzecz handlu powinna wspierać wysiłki zmierzające do zaangażowania w handel małych i poszkodowanych producentów, wspierać tworzenie stowarzyszeń producentów i struktur ich reprezentujących, ułatwiać dostęp do finansowania handlu oraz umożliwiać bezpośrednie kontakty producentów z konsumentami, ponieważ stanowi to najlepsze praktyki w dotychczasowych inicjatywach na rzecz sprawiedliwego handlu;

46. wyraża przekonanie, że utworzeniu zdolności handlowych objętych zakresem pomocy na rzecz handlu muszą towarzyszyć bardziej skuteczne wysiłki na rzecz zapewnienia godnego wynagrodzenia dla producentów; przypomina w związku z tym znaczenie uczestnictwa producentów w ustalaniu cen, jak przewidziano w kompendium umowy z Kotonu;

Zasady pomocy UE na rzecz handlu

47. podkreśla, że wspólna europejska strategia w sprawie pomocy na rzecz handlu z 2007 r., zgodnie z Deklaracją paryską OECD, powinna opierać się na następujących zasadach ogólnych:

W kwestii przesłanek i zakresu geograficznego

- a) pomoc na rzecz handlu nie jest panaceum w przypadku rozwoju, ale jest rzeczywiście koniecznym uzupełnieniem liberalizacji handlu i reform polityki wewnętrznej przeprowadzanych przez same kraje rozwijające się i właściwe instrumenty elastyczności WTO;
- b) sukces pomocy na rzecz handlu zależy od rzeczywistej integracji strategii handlu i rozwoju,
- c) pomoc na rzecz handlu powinna priorytetowo traktować kraje najsłabiej rozwinięte i najbardziej podatne na zagrożenia kraje rozwijające się,

W kwestii Agendy Rozwoju z Ad-Dauha

- d) pomoc na rzecz handlu nie jest substytutem negocjacji DDA i korzyści rozwojowych, jakie wynikną z lepszego dostępu do rynków; pomoc na rzecz handlu stanowi cenne i konieczne uzupełnienie, które powinno przyczynić się do rozwojowego wymiaru DDA, pomagając krajom rozwijającym się, a w szczególności krajom najsłabiej rozwiniętym, we wdrażaniu porozumień WTO i korzystaniu z nich, a szerzej pomagając im w rozwoju handlu; pomoc na rzecz handlu nie jest częścią przedsięwzięcia DDA i jest konieczna sama w sobie, niezależnie od postępów rundy z Ad-Dauha,

Środa, 23 maja 2007 r.

- e) zwiększona i bardziej skuteczna pomoc na rzecz handlu powinna być sprawnie wdrażana niezależnie od wniosków rundy z Ad-Dauha,
- f) pomoc na rzecz handlu nie może być zależna od wyniku negocjacji lub wykorzystana jako rekompensata braku dostępu do rynku,

W kwestii zobowiązania do większej pomocy na rzecz handlu i jej wdrażania

- g) większa pomoc na rzecz handlu musi być proporcjonalna do wymiaru rozpoznanych wyzwań, przewidywalna, stabilna i uzupełniająca, ale nie zastępcza, w stosunku do istniejącej pomocy dla rozwoju,
- h) większa spójność z różnymi obszarami działań zewnętrznych, w szczególności z polityką handlu i rozwoju, jak również większa komplementarność i lepsza harmonizacja, ujednoczenie i koordynacja procedur, zarówno pomiędzy UE i jej państwami członkowskimi, jak i w stosunkach z darczyńcami i pomiędzy nimi, mają podstawowe znaczenia dla zapewnienia spójności i skuteczności pomocy na rzecz handlu;
- i) kluczowe jest zaangażowanie kraju: pomoc na rzecz handlu musi być ukierunkowana na beneficjenta oraz zaprojektowana i wdrażana jako integralna część strategii gospodarczych i rozwojowych krajów rozwijających się oraz musi reagować na potrzeby prywatnego sektora i społeczeństwa obywatelskiego, w tym ruchu na rzecz sprawiedliwego handlu,
- j) pomoc na rzecz handlu musi być prowadzona zgodnie ze zróżnicowanym podejściem dostosowanym do kontekstu i konkretnych potrzeb rozwojowych, tak aby państwa lub regiony otrzymujące pomoc, a w szczególności sektor prywatny i społeczeństwo obywatelskie, miały zapewnioną specjalną, dostosowaną do ich potrzeb pomoc, opartą na ich własnych potrzebach, strategiach, priorytetach i zasobach,
- k) w świetle powtarzającego się problemu braku własnej oceny potrzeb w krajach rozwijających się wynikającego w niektórych przypadkach z braku zdolności, pomoc na rzecz handlu powinna wspierać kraje rozwijające się w zarządzaniu, projektowaniu i wdrażaniu polityki handlowej jako integralna część ich własnych strategii gospodarczych i rozwojowych; pomoc na rzecz handlu powinna być także opracowana pod kątem konkretnych wyzwań związanych z rozwojem, określonych przez beneficjentów i powinna być ściśle ujednoczana z priorytetami, procedurami i systemami danego kraju,
- l) zasadniczą kwestią pomocy na rzecz handlu i skuteczności pomocy jest terminowość i przewidywalność udzielanego finansowania; zgodnie z zasadami deklaracji paryskiej, kraje otrzymujące pomoc powinny korzystać ze znaczącej, wieloletniej i przewidywalnej pomocy; pomoc na rzecz handlu powinna być dostarczana terminowo, aby sprostać zarówno krótko— jak i długoterminowym priorytetom, a w idealnym przypadku powinna być spójna z cyklem programowym danego kraju lub regionu;

Zwiększanie pomocy na rzecz handlu

48. przypomina, że na konferencji ministerialnej w Hongkongu UE i jej państwa członkowskie wspólnie zobowiązały się do zwiększenia zbiorowej pomocy na rzecz handlu do 2 miliardów EUR; zauważa, że to zobowiązanie powinno podlegać kontroli na ich podstawie tradycyjnych unijnych kategorii pomocy handlowej, tj. polityka handlowa i prawodawstwo oraz rozwój handlu, określonych przez OECD/DAC i zarejestrowanych w bazie danych DAC/WTO DDA;

49. przyznaje jednak, że jeśli takie zobowiązanie ma wyłącznie odnosić się do pomocy dla handlu, istnieje ryzyko, że dostępne środki zostaną ukierunkowane na poboczne aspekty pomocy na rzecz handlu w dążeniu do zrealizowania tego celu, co może zapobiec oparciu pomocy na rzecz handlu na rzeczywistym zapotrzebowaniu w tych przypadkach, w których kraje i regiony infrastrukturze i dostosowaniom ukierunkowanym na handel nadały priorytetowe znaczenie; wzywa Komisję do wyjścia naprzeciw tej kwestii we wspólnej strategii;

50. przypomina, że UE podjęła zobowiązanie do zwiększenia ogólnej oficjalnej pomocy rozwojowej do 0,56 % PKB do 2010 r., co stanowi dodatkową pomoc w wysokości 20 miliardów euro oraz zauważa, że dodatkowe finansowanie pomocy na rzecz handlu powinno być szeroko dostępne w ramach tej podwyżki i nie odbywać się kosztem innych priorytetów rozwojowych;

51. podkreśla, że ponieważ pakiet pomocy na rzecz handlu powinien stanowić uzupełnienie istniejącej pomocy na cele rozwoju, nowe deklaracje pomocy na rzecz handlu nie powinny prowadzić do przesunięcia środków już przeznaczonych na inne inicjatywy w dziedzinie rozwoju, takie jak przedsięwzięcia z zakresu zdrowia i nauki, które posiadają ogromne znaczenie dla budowy silnej gospodarki;

Środa, 23 maja 2007 r.

52. wzywa UE i jej państwa członkowskie do niezwłocznej pełnej realizacji ich zobowiązań w zakresie pomocy na rzecz handlu zgodnie z ogólnymi zasadami określonymi w niniejszej rezolucji;
53. wzywa Komisję do wytłumaczenia w konkretnym programie roboczym planowanego sposobu realizacji obietnicy zwiększenia bieżącego i planowanego finansowania wspólnotowego celem zwiększenia pomocy na rzecz handlu z aktualnie średnio 850 milionów EUR rocznie do 1 miliarda EUR rocznie; zauważa w związku z tym, że komplementarność pomocy na rzecz handlu powinna zostać osiągnięta w odniesieniu do ustalonego poziomu, jak na przykład średnia z lat 2002-2004;
54. podkreśla, że zobowiązanie opiewające na 1 miliard EUR zarówno ze strony Komisji, jak i państw członkowskich powinno zostać wykonane bez uciekania się do przemianowywania na pomoc na rzecz handlu pomocy wcześniej zakwalifikowanej jako pomoc dla infrastruktury lub podwójnego liczenia przez państwa członkowskie pomocy dwustronnej i wkładu do pomocy zewnętrznej UE;
55. wzywa głównych donatorów międzynarodowych do wyjaśnienia dokładnego charakteru i zakresu złożonych przez nich obietnic;
56. wzywa Komisję do szczegółowego wyjaśnienia pojedynczych środków koniecznych dla zapewnienia, że uwzględnienie handlu w planowaniu dialogu z krajami i regionami otrzymującymi pomoc faktycznie doprowadzi do dostarczenia zwiększonej obiecanej pomocy;
57. przyjmuje do wiadomości trudności budżetowe, przed jakimi staje Komisja przy przeznaczaniu funduszy na cele wielostronne; wzywa Komisję do jasnego określenia potrzeb dla finansowania przekrojowych inicjatyw pomocowych związanych z handlem, w tym inicjatyw dwustronnych, regionalnych i wielostronnych, takich jak zintegrowane ramy; podkreśla w związku z tym, że zaproponował nową linię budżetową, włączoną już do budżetu UE na 2007 r. w celu finansowania wielostronnych programów i inicjatyw w dziedzinie pomocy związanej z handlem oferujących wartość dodaną do programów geograficznych Wspólnoty; podkreśla, że nowa linia budżetowa daje mu większą kontrolę nad wydatkami związanymi z wielostronnymi programami i inicjatywami w zakresie pomocy na rzecz handlu, zwiększając w ten sposób widoczność i przejrzystość tego typu wydatków; zwraca się do Komisji o jak najszybsze przeprowadzenie oceny funduszy w zakresie horyzontalnych inicjatyw związanych z pomocą na rzecz handlu, w tym zintegrowanych ram;

Umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA)

58. wyraża przekonanie, że odpowiednie wsparcie dla dostosowań związanych z EPA i towarzyszących im środków odegra podstawowe znaczenie w określeniu zdolności krajów i regionów AKP do realizowania potencjalnych zysków płynących ze zobowiązań i reform związanych z EPA; ponadto wyraża przekonanie, że pomoc na rzecz handlu dla krajów AKP stanowi konieczne uzupełnienie, aby kraje te mogły w pełni wykorzystać możliwości wynikające z międzynarodowego systemu wymian handlowych;
59. przyjmuje do wiadomości zobowiązanie, zgodnie z którym znaczna część zadeklarowanego przez UE i państwa członkowskie zwiększenia związanej z handlem pomocy do 2 mld EUR w 2010 r. zostanie przyznana państwom AKP; jednakże zauważa z niepokojem, że jedynie zbiorowy wkład państw członkowskich jest rozumiany jako dodatkowy wkład do Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR); ubolewa, iż aspekty operacyjne wsparcia dla rozwoju przeznaczonego na EPA, a w związku z tym konsekwencje decyzji w sprawie tych umów, pozostają nieokreślone oraz nalega by Rada i Komisja jak najszybciej i przed zakończeniem negocjacji EPA wyraźnie określiły wymiar tego wkładu państw członkowskich i jego charakter budżetowy, ze szczególnym odniesieniem do kwestii związanych z dostępną wysokością pomocy i jej zakresem, mechanizmami jej świadczenia, powiązaniem i współdziałaniem z 10. programem EFR oraz do procesu łączenia pomocy na rzecz handlu z negocjacjami w sprawie EPA i jego wdrażania;
60. wzywa do dokonania przeglądu istniejących programów państw członkowskich w zakresie zmian wynikających z EPA, tak aby określić najbardziej efektywne mechanizmy dostarczania skutecznego wsparcia przy dokonywaniu dostosowań związanych z EPA;
61. podkreśla pilny charakter sprostania ww. wyzwaniom związanym ze sprawnym dostarczaniem skutecznego wsparcia dla pomocy na rzecz handlu dla krajów AKP, które już są zaangażowane w handel na zasadach preferencyjnych z UE (np. Botswana, Lesoto, Namibia i Suazi będące w połowie drogi do zniesienia ceł w handlu z UE);

Środa, 23 maja 2007 r.

Zintegrowane ramy

62. z zadowoleniem przyjmuje zalecenia grupy zadaniowej ds. zintegrowanych ram w kontekście zobowiązań podjętych przez konferencję ministerialną WTO w roku 2005 w sprawie stosowania wzmocnionych ram zintegrowanych do 31 grudnia 2006 r., i nalega, by darczyńcy, a UE w szczególności, wyraźnie określili swoje zobowiązania, tak by wzmocnione zintegrowane ramy mogły być finansowane natychmiast, odpowiednio i w sposób przewidywalny oraz by mogły zostać jak najszybciej wdrożone;
63. przypomina, że wzmocnione zintegrowane ramy powinny stać się kluczowym narzędziem udzielania pomocy krajom najsłabiej rozwiniętym w określaniu potrzeb w zakresie handlu poprzez badania diagnostyczne nad integracją handlu, i także stać się znaczącym bodźcem wsparcia krajów najsłabiej rozwiniętych we włączaniu handlu do krajowych planów rozwoju oraz w zwiększaniu zdolności do formułowania, negocjowania i wdrażania polityki handlowej;
64. zauważa, że kwota 400 milionów USD jako indykatywne koszty wzmocnionych zintegrowanych ram oparta na udziale 40 krajów najsłabiej rozwiniętych przez okres 5 lat wyniosłaby średnio 1-2 miliona USD rocznie dla każdego kraju, co poprawi sytuację, jeżeli pomoc zostanie skutecznie wdrożona, choć jest to dalekie od rozwiązania bieżących wyzwań;
65. wzywa do lepszej koordynacji i większej spójności wśród różnych darczyńców, które odzwierciedlają sprawdzone kompetencje agencji zajmujących się dostarczaniem efektywnej i wysokiej jakości pomocy w różnych obszarach pomocy na rzecz handlu, a także do większej przejrzystości w odniesieniu do wsparcia udzielanego w ramach pomocy związanej z handlem; nalega w związku z tym na włączenie do zintegrowanych ram pełnoprawnej reprezentacji społeczeństwa obywatelskiego i sektora prywatnego;
66. odnotowuje ambitny program działania skupiającej wiele agencji spontanicznej grupy konsultatywnej „pomoc na rzecz handlu”; ubolewa jednak nad brakiem zaangażowania w ten proces sektora prywatnego, społeczeństwa obywatelskiego oraz przedstawicieli krajów rozwijających się;
67. podkreśla, że przejrzystość świadczenia pomocy i skuteczny nadzór oraz ocena mają podstawowe znaczenie dla budowania zaufania w krajach rozwijających się oraz dla ciągłej poprawy jakości pomocy;
68. wzywa Komisję do rozwinięcia wymiernych kryteriów oceny skuteczności pomocy na rzecz handlu;
69. odnotowuje decyzję Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych UE, że pomoc na rzecz handlu EPA obejmie jedynie politykę handlową i przepisy prawne oraz działania na rzecz rozwoju handlu; wzywa Radę i Komisję do wyjaśnienia sposobu poruszania kwestii innych potrzeb wynikających z EPA, takich jak infrastruktura związana z handlem, tworzenie zdolności produkcyjnej i dostosowania handlowe; uważa, że Rada i Komisja powinny następnie rozważyć najbardziej odpowiednie mechanizmy świadczenia różnych rodzajów pomocy związanych z EPA;
70. zauważa, że kobiety odnoszą mniejsze korzyści z możliwości oferowanych przez liberalizację handlu i globalizację, a jednocześnie niekorzystne konsekwencje tych zjawisk dotyczą je w większym stopniu, dlatego wzywa UE, aby w programach pomocy związanych z handlem zwróciła szczególną uwagę na zapewnienie kobietom większych możliwości uczestnictwa w handlu, szczególnie w handlu międzynarodowym;

Monitoring, ocena, przegląd oraz rola Parlamentu w odniesieniu do kontroli i nadzoru

71. wyraża przekonanie, że OECD/DAC powinno monitorować ogólny program pomocy na rzecz handlu, dla zapewnienia maksymalnej przejrzystości w zarządzaniu pomocą i decydowaniu o jej przeznaczeniu; ale zgadza się z zaleceniami grupy zadaniowej WTO dotyczącymi włączenia pomocy na rzecz handlu do przeglądów polityki handlowej darczyńców i beneficjentów przeprowadzanych przez WTO;
72. ponownie stwierdza, że Komisja powinna przeanalizować postępy we wdrażaniu działań podjętych w dziedzinie pomocy na rzecz handlu oraz przedkładać co dwa lata Parlamentowi i Radzie sprawozdanie (począwszy od 2008 r.) na temat wdrażania i osiągniętych wyników, a także, w miarę możliwości, w sprawie głównych rezultatów i rezultatów wsparcia w ramach pomocy na rzecz handlu;

Środa, 23 maja 2007 r.

73. wyraźnie żąda, aby półroczne sprawozdania zawierały konkretne informacje odnoszące się do dotychczasowych środków finansowanych, ewentualnie wraz z wynikami kontroli i ocen, zaangażowania partnerów oraz realizacji obietnic i zobowiązań i płatności budżetowych w rozbiciu na kraje, regiony oraz kategorie pomocy; wzywa, aby sprawozdania zawierały także ocenę postępów poczynionych we włączaniu handlu do planowania pomocy oraz wyniki osiągnięte dzięki tej pomocy, przy zastosowaniu, o ile to możliwe, konkretnych i wymiernych wskaźników ich roli w realizacji celów pomocy na rzecz handlu;

74. podkreśla, że najpóźniej do 31 grudnia 2010 r. Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie drugie sprawozdanie oceniające realizację i osiągnięte wyniki pomocy na rzecz handlu ewentualnie, w razie konieczności wraz z propozycją zwiększenia budżetu pomocy na rzecz handlu oraz wprowadzenia koniecznych zmian do strategii pomocy na rzecz rozwoju i jej wdrożenia;

*

* *

75. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich, jak również Radzie AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

P6_TA(2007)0204

Umowy o partnerstwie gospodarczym

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (2005/2246 (INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 13 grudnia 2001 r. w sprawie spotkania Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Katarze⁽¹⁾, z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej WTO w Cancún⁽²⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji Programu Rozwoju z Ad-Dauhy po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r.⁽³⁾, z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie Światowego Apelu o Działania na rzecz Walki z Ubóstwem⁽⁴⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej WTO w Hongkongu⁽⁵⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA)⁽⁶⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauhy po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu⁽⁷⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem⁽⁸⁾ oraz z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących agendy rozwoju z Ad-Dauhy (DDA)⁽⁹⁾,
- uwzględniając przyjętą na Barbadosie rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie przeglądu negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA),
- uwzględniając deklarację z Kapsztadu, przyjętą jednomyślnie w dniu 21 marca 2002 r. przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE, w której wzywa się do wyznaczenia kryteriów oceny rozwoju, na podstawie których ocenia się przebieg oraz wyniki negocjacji handlowych między UE a krajami AKP,

⁽¹⁾ Dz.U. C 177 E z 25.7.2002, str. 290.

⁽²⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, str. 393.

⁽³⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, str. 397.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, str. 397.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, str. 126.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, str. 121.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, str. 155.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, str. 261.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, str. 244.